

SHERRYL WOODS

Kerstmis in
Chesapeake
Shores

Vertaling Jeannette Beekmans

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2010 Sherryl Woods
Oorspronkelijke titel: *A Chesapeake Shore Christmas*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2012 HarperCollins Holland
Vertaling: Jeannette Beekmans
Copyright © 2002 Sherryl Woods
Oorspronkelijke titel: *The Perfect Holiday*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2003 HarperCollins Holland
Vertaling: Lydia Meeder
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Getty Images
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1634 4
ISBN 978 94 027 6491 8 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie oktober 2024

Originele uitgave verschenen bij MIRA Books®, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Enterprises ULC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.
Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Het was pas de tweede keer sinds haar scheiding, nu ruim twaalf jaar geleden, dat Megan O'Brien terug naar huis in Chesapeake Shores ging voor de feestdagen.

Toen ze pas gescheiden was en, inmiddels zonder man en kinderen, in New York verbleef, had ze het niet aangekund om al die bitterzoete herinneringen het hoofd te bieden door terug naar huis te gaan voor Kerstmis. In plaats daarvan had ze een berg cadeaus opgestuurd voor de kinderen. Op eerste kerstdag had ze hen ook gebeld, maar de oudste kinderen hadden niet bepaald staan te springen bij haar telefoontje. Jess, haar jongste, had zelfs geweigerd om aan de telefoon te komen.

Het jaar daarop was ze wel teruggegaan, in de hoop de ochtend van eerste kerstdag met haar kinderen te kunnen doorbrengen. Haar ex-man, Mick O'Brien, had ingestemd met haar bezoek. Vol verwachting had ze uitgekeken naar hun blijdschap over de door haar uitgekozen cadeaus. Ze had zelfs een speciaal kerstontbijt bij Brady's geregeld, een van de favoriete restaurantjes van het gezin. De sfeer was echter zo bedrukt geweest, en de reacties op de cadeautjes zo lauw, dat ze de kinderen een uurtje later alweer thuis had gebracht. Gelukkig had ze haar tranen kunnen bedwingen tot het moment waarop ze weer in haar hotelkamer was...

De daaropvolgende jaren had ze keer op keer geprobeerd om de kinderen over te halen Kerstmis bij haar in New York door te brengen. Elke keer hadden ze koppig geweigerd, en Mick leek hen daarin te steunen. Misschien had ze er harder voor moeten

knokken, maar dat zou de kerstsfeer niet bepaald ten goede zijn gekomen. Tieners die iets tegen hun zin moesten doen, waren nu eenmaal niet te genieten.

Nu, aangekomen op haar bestemming, parkeerde ze haar auto in Main Street, waarna ze te voet verderging en haar ogen uitkeek. Halloween was amper achter de rug, maar toch was de stad al volop in kerstsfeer. In elke etalage twinkelden kerstlampjes, en de bloembakken bij de winkels stonden vol met rode kerststerren.

Een paar mannen waren bezig met het ophangen van de kerstverlichting in de straat, en op een grasveld werd een enorme kerstboom opgezet. Het enige wat nog ontbrak, was een pak sneeuw. Chesapeake Shores had echter al in geen jaren een witte kerst beleefd, dus daar rekende niemand op. Ook zonder die sneeuw ademde het stadje aan de kust echter een feestelijke sfeer, bedoeld om de inwoners te plezieren en toeristen te trekken.

Diep in gedachten vervolgde Megan haar wandeling. Ze dacht terug aan de tijd dat ze met haar toen nog kleine kinderen ging winkelen voor de kerst, waarbij de kleintjes zich hadden vergaapt aan de etalages.

Ze zag een aantal nieuwe winkels, maar voor het merendeel was alles bij het oude gebleven. Tegenwoordig zouden het haar kleinkinderen zijn die vol bewondering naar de etalages zouden kijken.

Ethels Emporium had bijvoorbeeld nog altijd dezelfde Kerstman in de etalage staan, geflankeerd door enorme potten met kleurrijk snoep. In de cadeauwinkel Seaside Gifts hingen de bekende visnetten in de etalage, doorweven met flonkerende kerstlampjes.

Bij de bloemenwinkel van haar dochter Bree twinkelden de

lichtjes te midden van een zee van rode en witte kerststerren. In de boekwinkel ernaast, die gerund werd door haar schoondochter Shanna, stonden de kerstverhalen in de etalage, samen met speciale kookboeken voor de feestdagen en een bord zelfgebakken koekjes. Binnen zouden nog meer schalen koekjes voor de klanten staan, wist Megan. De kok van herberg The Inn van haar dochter Jess bakte in de decembermaand dagelijks een extra lading voor de boekwinkel.

Overal in Main Street zag Megan de sporen van haar kinderen, die zich allemaal in het stadje hadden gevestigd. Het stadje dat door hun vader, de architect Mick O'Brien, was ontworpen.

Ofschoon ze in eerste instantie allemaal waren uitgevlogen om te gaan studeren, allemaal behalve Jess, waren ze ook weer teruggekeerd om een leven op te bouwen in Chesapeake Shores. Ze hadden weer vrede met hun vader gesloten, en in zekere zin ook met haar. Alleen Connor had zich als advocaat gevestigd in Baltimore. Hij bleef op afstand.

Eigenlijk zou het haar voldoening moeten schenken om overal de sporen van het gezin O'Brien aan te treffen, maar in plaats daarvan voelde Megan zich er ongemakkelijk bij. Net als Connor, moest ook zij de weg naar huis nog terug zien te vinden.

Hoewel haar hernieuwde relatie met Mick steeds beter leek te worden – ze had er zelfs mee ingestemd om te overwegen opnieuw met hem te trouwen – was er iets wat haar tegenhield om die stap definitief te zetten.

Ze huiverde bij een ijskoude windvlaag vanuit de baai. De snijdende kou en de regenwolken leken haar vreemde stemming alleen nog maar te onderstrepen.

Ineens voelde ze een paar sterke armen rond haar middel en werd ze in de warme omhelzing van Mick O'Brien getrokken.

Hij rook naar de frisse buitenlucht en kruidige aftershave, de geur die haar zo vertrouwd was.

‘Waarom kijk je zo bedroefd, Meggie?’ vroeg hij. ‘Dit is toch zeker de mooiste tijd van het jaar? Vroeger was je dol op Kerstmis.’

‘Dat ben ik nog steeds,’ zei ze, tegen hem aan leunend. Ondanks al die jaren dat ze alleen was geweest met de kerst, was ze nog altijd gevoelig voor die speciale magische sfeer van de kersttijd. ‘New York is altijd zo bijzonder met de kerst dat ik bijna was vergeten hoe mooi Chesapeake Shores in deze tijd is.’ Ze gebaarde naar de etalages. ‘Bree en Shanna hebben echt talent om prachtige etalages te maken, hè?’

‘Het zijn de mooiste van de hele straat,’ was Micks trotse antwoord. Volgens hem kon niemand tippen aan de prestaties van een O’Brien, behalve als het om zijn broers Jeff en Thomas ging, van wie hij vervreemd was. ‘Zullen we warme chocomel bij Sally’s gaan drinken?’

‘Ik wilde eigenlijk kerstcadeaus gaan kopen,’ protesteerde ze. ‘Het is mijn plicht om de plaatselijke economie te steunen, vind je niet?’

‘Je kunt toch eerst lekker warm worden met een kop chocolademelk?’ drong hij aan. ‘Dan ga ik daarna met je mee.’

Vol verbazing keek Megan hem aan. ‘Je haat winkelen.’

‘Vroeger wel,’ gaf hij toe, grinnikend op die vertrouwde manier die ze nooit had kunnen weerstaan. ‘Ik ben veranderd, weet je nog? Ik wil alles doen om meer tijd met jou door te brengen. Bovendien hoop ik er op die manier achter te komen wat je eigenlijk wilt hebben voor de kerst.’

Vroeger had Mick het altijd aan haar of aan zijn secretaresse overgelaten om de cadeaus te kopen. Zijn gedrevenheid om het

perfecte cadeau voor haar te vinden, was opnieuw een bewijs dat hij echt wilde veranderen.

‘Dat is lief van je, maar –’

Hij kapte haar woorden af. ‘En zeg nu niet dat je niets nodig hebt.’ Hij leidde haar in de richting van Sally’s. ‘Een kerstcadeau hoef je niet nodig te hebben. Het is bedoeld om die prachtige ogen van je te laten oplichten.’

Megan glimlachte. ‘Je bent het vleien nog altijd niet verleerd, Mick O’Brien.’ En sinds hun voorzichtige hereniging van de afgelopen jaren, werd zijn charme steeds moeilijker te weerstaan. Eigenlijk wist ze niet eens waarom ze nog altijd aarzelde om een definitieve trouwdatum te kiezen. Hij had haar inmiddels keer op keer laten zien dat hij echt bereid was te veranderen.

Eenmaal aan een tafeltje, met elk een kop warme chocomel voor zich, keek ze Mick onderzoekend aan. Hij was nog altijd knap, met zijn volle zwarte haardos, die twinkende blauwe ogen en zijn gespierde lichaam dat in conditie bleef door het werk als aannemer en zijn projecten voor Habitat for Humanity. Mick O’Brien kon het hart van menig vrouw sneller doen slaan.

Tegenwoordig was hij attent en hoffelijk in haar aanwezigheid, heel anders dan gedurende de jaren van hun huwelijk. Hij maakte haar het hof en kende haar diepste wensen. De intimiteit en het begrip tussen hen bewezen hoe goed ze elkaar kenden.

Niettemin was ze nog altijd terughoudend. Ze had al zoveel smoesjes verzonnen dat Mick het intussen had opgegeven om haar ertoe te bewegen een trouwdatum te kiezen. Had haar knorrige humeur van vanochtend soms te maken met een bizar verlangen dat hij zou blijven aandringen?

‘Wat kijk je weer triest, Meggie. Is er iets?’ vroeg hij, waarmee hij eens te meer bewees hoe goed hij haar kende.

Ze haalde diep adem, en tot haar eigen verbazing hoorde ze zichzelf zeggen: 'Ik vraag me af waarom je me niet meer vraagt om met je te trouwen.'

Micks uitdrukking klaarde direct op. 'Wil je daarmee zeggen dat je geen smoesjes meer kunt verzinnen?'

'Misschien,' zei ze uitdagend. 'Probeer het maar eens.'

Met een bijna verlegen lachje keek hij haar aan. 'Nou, ik heb een voorlopige reservering bij Jess' herberg gemaakt voor oudejaarsavond. Voor het geval dát.'

Megan staarde hem verbijsterd aan. 'Voor onze bruiloft?'

'Ja, of voor een familiefeestje, als je eindelijk akkoord gaat met een trouwdatum,' zei hij haastig. 'Wat denk je, Meggie? Wil je het nieuwe jaar ingaan als Mrs. O'Brien? Ik kan me in ieder geval geen beter begin van het nieuwe jaar voorstellen.' Hij boog zich voorover en greep haar hand. 'Wil je met me trouwen en het nieuwe jaar als echtpaar begroeten? Dan gaan we direct naar de juwelier, waar ik al een prachtige ring heb besteld, met saffieren en diamanten die al net zo stralen als jouw ogen. Toen ik hem zag, wist ik meteen dat hij voor jouw vinger bestemd was.'

Ze had veel moeten verwerken, de voorbije jaren. Al die keren dat Mick zich in zijn werk had begraven en haar alleen had gelaten met de zorg voor hun vijf kinderen. Het had haar jaren gekost om te begrijpen dat enkel zijn behoefte om kostwinner te zijn voor het grote gezin zijn grote drijfveer was geweest. Dat had ze hem allang vergeven.

Nu hoefde ze alleen die twijfel nog te overwinnen. De twijfel die haar altijd overviel als ze alleen in bed lag in New York. Ze moest de sprong in het diepe wagen, naar de toekomst die hij haar bood, en erop vertrouwen dat het geen herhaling zou worden van hun verleden.

Ze haalde diep adem en waagde de sprong. ‘Ik denk dat oudejaarsavond een perfecte avond is om te trouwen,’ zei ze met tranen in haar ogen.

Mick fronste. ‘Als je dat denkt, waarom huil je dan?’

‘Omdat ik gelukkig ben.’ Ze probeerde haar twijfel uit te bannen. Ze was sterker dan destijds, nu ze inmiddels zelf een carrière had in New York, die ze ook hier in Chesapeake Shores kon uitoefenen. Deze keer zouden ze gelijkwaardig zijn, Mick en zij, en samen het leven hebben dat ze zich vroeger al had voorgesteld.

Tevreden met haar antwoord, stond Mick haastig op. Hij pakte zijn jas en trok haar overeind. ‘Kom mee.’

Verbaasd keek ze hem aan. ‘Waar naar toe? We zijn hier net. Ik heb mijn chocomel nog lang niet op.’

‘Dat komt later wel. Nu moeten we een ring gaan kopen en plannen gaan maken. We hebben niet veel tijd.’ Met een handgebaar vroeg hij om de rekening, waarna hij begon af te tellen op zijn vingers. ‘We moeten bloemen bestellen bij Bree, en daarna gaan we naar de boekhandel om Kevin en Shanna het nieuws te vertellen.’

Hij was niet te stuiten met zijn plannen, en dat terwijl zij zich net een leven als gelijkwaardige partners had voorgesteld... ‘Wacht eens even, Mick! Kunnen we niet beter een etentje organiseren en het iedereen tegelijkertijd vertellen? En wat denk je van Nell? Je moeder moet het direct van ons horen. Het zal al moeilijk genoeg voor haar zijn dat ik ineens terugkom en het huishouden weer van haar overneem. Ze mag niet het gevoel krijgen dat ik haar opzij zet. Na alles wat ze voor ons gezin heeft gedaan, verdient ze dat er rekening met haar wordt gehouden.’

Even leek Mick te aarzelen. Toen liet hij zich met een zucht terug op zijn stoel zakken. ‘Jij bent altijd al de verstandigste van ons tweeën geweest.’

‘En jij was altijd de meest enthousiaste, met de grote plannen waar iedereen maar mee akkoord moest gaan,’ merkte ze op. ‘We moeten eraan denken dat de kinderen misschien niet zo enthousiast zullen zijn als wij.’

‘Abby heeft dit al heel lang gepland,’ wierp hij tegen.

Megan kon niet ontkennen dat hun oudste dochter een grote rol had gespeeld bij de hereniging tussen haar ouders. ‘Zij is waarschijnlijk de enige die blij is met onze hereniging,’ zei ze nuchter.

‘Ach, ze zijn allemaal volwassen. Ze moeten het maar nemen zoals het is,’ verklaarde Mick koppig.

‘Ik was al bijna vergeten hoe fijngevoelig je toch bent,’ was haar droge commentaar.

‘Goed, goed, ik snap wat je bedoelt. We doen het wel op jouw manier,’ mopperde hij. ‘Maar niemand gaat ons een strobreed in de weg leggen. Dat laat ik niet gebeuren.’

Megan grinnikte. ‘De beroemde laatste woorden van Mick O’Brien.’

Een heel uur lang was Mick in staat om enthousiasme voor het winkelen op te brengen, maar Megan zag hoeveel moeite het hem kostte. Hij had er gewoon niet het geduld voor.

‘Ga maar naar huis,’ zei ze uiteindelijk. ‘Je vindt het verschrikkelijk.’

‘Ik snap gewoon niet waarom het zo lang moest duren om tussen twee sjaals te kiezen,’ mopperde hij. ‘Uiteindelijk heb je ze toch allebei gekocht.’

Megan begon te lachen. ‘Die blauwe past goed bij je moeders ogen, maar ik weet zeker dat ze ook dol zal zijn op de rode.’

‘Waarom heb je ze dan niet meteen allebei gekocht?’

‘Ik wilde zuinig zijn,’ legde ze uit, waarna ze begon te grinniken. ‘Maar toen dacht ik er ineens aan dat je tegenwoordig geld genoeg hebt. Er is dus geen enkele reden om Nell geen twee mooie sjaals te geven.’

‘Gaat dat nu zo bij iedereen op je lijstje?’ informeerde hij.

‘Waarschijnlijk wel, dus je kunt maar beter gaan. Je hebt gewoon niet genoeg uithoudingsvermogen voor het toegewijde shoppen.’

‘Maar ik wil de dag met jou doorbrengen,’ klaagde hij. ‘Je bent hier maar zo kort. Dat moet binnenkort veranderen, hoor. Je moet hier direct komen wonen, nu we zoveel beslissingen moeten nemen.’

Ze slikte moeizaam bij het besef hoezeer haar leven zou gaan veranderen. ‘We praten er later nog wel over,’ beloofde ze. ‘Geef me nog een uur om te winkelen, dan spreken we daarna ergens af.’

Zijn gezicht lichtte op. ‘Bij de juwelier?’ vroeg hij hoopvol.

‘Als je dat wilt. Zou je die verlovingsring eigenlijk niet in je eentje moeten kopen, om hem vervolgens met een hoop bombardie aan mijn vinger te schuiven?’

‘Dat kan ook,’ gaf hij toe. ‘Maar de vorige keer dat ik een ring voor je kocht, vond je hem veel te opvallend en heb je hem nooit gedragen. Deze keer wil ik dat je hem nooit meer afdoet, dus dan moet je hem ook maar zelf uitkiezen. Zo’n gezamenlijke beslissing zal je toch wel bevallen?’

Megan giechelde. ‘Oké, prima. Over een uur zie ik je bij de juwelier. Wat ga jij nu doen?’

‘Ik ga wat snoep kopen voor de kleinkinderen.’

‘Volgens mij hebben zowel Abby als Kevin gezegd dat je daarmee moet ophouden.’

‘Dat is het recht van een opa,’ klonk het pedant. ‘En jij mag me dat al helemaal niet kwalijk nemen, want je doet precies hetzelfde.’

‘Oké, ik beken schuld.’ Ze kuste zijn wang. ‘Ik hou van je, Mick O’Brien.’

Met verbazend lichte tred haastte ze zich naar een winkel verderop in de straat. Inmiddels was de lucht stralend blauw, alsof hij zich had aangepast aan haar opgeklaarde stemming. Hopelijk zou haar goede humeur ook bestand zijn tegen de reacties van de rest van de familie...

Als de familie O’Brien tegenwoordig een gezamenlijk etentje had, moesten er tafels bijgeschoven worden en vergde het heel wat om je verstaanbaar te maken boven het lawaai van de kinderen.

Mick was tegenwoordig dol op deze etentjes, zeker nu Megan weer vaak van de partij was. De jaren nadat ze hem had verlaten, had hij haar afwezigheid altijd gevoeld als een leegte in zijn hart. Om die reden was hij vaak weggebleven en had hij zijn werk als excuus gebruikt om maar niet naar huis te hoeven gaan.

Zijn blik dwaalde naar alle aanwezigen, en met een tevreden gevoel keek hij naar Abby en haar tweeling, de meisjes Carrie en Caitlyn, met Trace naast hen. Daarnaast zaten Jake en Bree, die hun eerste kindje verwachtten. Aan de andere kant van de tafel zat Kevin met zijn zoontje Dave, en Kevins tweede vrouw Shanna, met hun pas geadopteerde zoontje Henry. Naast Kevin zat Connor, die leek te mopperen op Jess, de jongste van het stel die haar doel in het leven eindelijk gevonden leek te hebben, nu ze

eigenaar was van The Inn. Nell, die al die jaren van Megans afwezigheid voor de kinderen had gezorgd, zat naast Jess.

Aan het andere hoofdeinde van de tafel zat Megan, precies daar waar ze thuishoorde. Ook zij keek naar haar uitgebreide gezin, met een nostalgische blik in haar ogen. Toen ze opkeek en zijn blik ontmoette, glimlachte ze.

Hij gaf haar een knipoog en stond toen op. Met een lepel tikte hij tegen zijn glas, net zo lang tot hij de aandacht van het gezelschap had. ‘Oké, stilte allemaal,’ begon hij. ‘Ik wil graag iets zeggen.’

‘O, jee,’ riep Connor uitdagend. ‘Iemand gaat de wind van voren krijgen.’ Direct keek hij naar Jess.

‘Ik niet, hoor,’ protesteerde zijn zus. ‘Ik heb me voorbeeldig gedragen, hè, pap?’

‘Dat klopt,’ gaf Mick toe. ‘En niemand krijgt de wind van voren. Jullie moeder en ik hebben een nieuwtje.’

‘Jullie gaan trouwen!’ riep Abby uit. Haastig schoof ze haar stoel achteruit, waarna ze haar vader om zijn hals viel.

Als oudste dochter had Abby haar uiterste best gedaan om haar moeders taken op zich te nemen, toen Megan was weggegaan. Ze had ook geknukt om haar ouders weer bij elkaar te brengen, al had het veel langer geduurd dan ze had verwacht. Mick deinsde achteruit bij haar onstuimige omhelzing, maar begon vervolgens te lachen. ‘Nu heb je verdorie alles verraden, meisje!’

Bree staaarde hem met grote ogen aan, haar blik een mengeling van hoop en afkeuring. ‘Is het waar? Gaan jullie weer trouwen?’

‘Op oudejaarsavond,’ bevestigde Mick, terwijl Megan haar hand met de nieuwe ring opstak.

‘O, daarom wilde je reserveren voor een feestje,’ raadde Jess.

Net als Bree leek ze enigszins van haar stuk maar niet ongelukkig bij het nieuws.

Abby liet haar vader los en liep naar haar moeder. ‘Mam, ik ben zo blij voor je. Ik weet hoezeer je hiernaar verlangd hebt.’

Plichtmatig omhelsde ook Bree haar moeder, waarna Jess iets gematigder volgde. Kevin stond op en schudde zijn vaders hand. ‘Gefeliciteerd, pap,’ zei hij, niet overmatig enthousiast. Met duidelijke tegenzin wendde hij zich vervolgens tot zijn moeder. ‘Jij ook, mam.’

Het duurde even voordat Mick doorhad dat Connor zich niet had verroerd. Hij keek naar zijn jongste zoon en zag de boze blik op diens gezicht. ‘Connor? Wat ben je stil. Zou je niet eens iets zeggen?’ drong hij aan met een waarschuwend blik in de richting van zijn zoon.

Connor stond op en keek kwaad om zich heen. Toen richtte hij zijn woede op zijn vader. ‘Zijn jullie verdorie allemaal gek geworden?’ barstte hij los. ‘Zijn jullie soms vergeten dat mam ons allemaal in de steek heeft gelaten? En nu laten jullie haar gewoon weer terugkomen, alsof er niets is gebeurd? Nou, ik dus niet!’

‘Connor O’Brien!’ klonk Micks stem bulderend. ‘Gedraag je!’

‘Hou maar op met preken, pap,’ verklaarde Connor. ‘Ik ga ervandoor.’ Hij beende de kamer uit.

Mick wendde zich tot Kevin. ‘Ga achter hem aan.’

‘Nee,’ zei Megan ferm. Ze stond op, enigszins overstuurd maar vastbesloten. ‘Ik ga wel.’

‘Mam, dat is geen goed idee,’ wierp Abby tegen.

‘Ik ben degene op wie hij zo kwaad is,’ zei Megan. ‘Ik moet het dus ook oplossen.’

‘Ze heeft gelijk,’ mengde Nell zich nu ook in het gesprek. ‘Laat haar gaan.’

Mick wilde Megan tegenhouden, om haar tegen nog meer kwetsende beschuldigingen te beschermen. Hij wist echter wel beter. ‘Als hij nog één kwetsende opmerking –’

‘Ik regel het wel,’ viel ze hem in de rede. ‘Genieten jullie nu maar van het heerlijke eten dat Nell heeft klaargemaakt.’ Ze gaf de oude vrouw even een kneepje in haar schouder alvorens de kamer te verlaten.

Verdrietig keek Mick haar na. Abby ging weer naast haar vader zitten en gaf een klopje op zijn hand. ‘Het komt wel goed, pap,’ zei ze geruststellend. ‘Mam zal Connor wel op andere gedachten brengen. Dat is haar bij ons allemaal gelukt.’

Hij wilde haar dolgraag geloven, maar hij wist iets over zijn zoon wat de anderen wellicht niet begrepen. Connor was niet voor niets advocaat geworden; zijn voornaamste drijfveer was zijn grimmige vastberadenheid om andere mannen te helpen wanneer hun vrouw hen had verraden. Nog maar aan het begin van zijn carrière had hij al de reputatie als de beste advocaat die een man zich kon wensen in het geval van een moeilijke scheiding. Mick was natuurlijk trots op het succes van zijn zoon, maar hij maakte zich zorgen om de verbittering die erachter lag.

Aan de oppervlakte had Connor destijds een zorgeloze tiener geleken, maar in werkelijkheid had het vertrek van zijn moeder hem diep geraakt. Zijn opvattingen over het huwelijk waren erdoor beïnvloed, en hij had zijn vader veroordeeld toen die Megan een ruimhartige toelage had gegeven om in New York te kunnen wonen, na de scheiding. Mick had gezegd dat hij de moeder van zijn kinderen correct wilde behandelen, waarop Connor hem een zwakkeling had genoemd. Als tiener was hij al opvliegend geweest, en tot op de dag van vandaag hadden vader en zoon een moeizame relatie, die echter meestal verborgen

bleef achter Connors joviale houding waar niemand doorheen leek te kijken.

Hoewel het dus niet verrassend was dat Connor niet blij was met het nieuws, was Mick geschokt door diens uitbarsting. Connors wrok leek dieper te zitten dan hij had gedacht.

Met dezelfde gevoelens van wrok jegens zijn eigen twee broers, wist Mick precies hoe moeilijk het was om het verleden te vergeten. Omwille van Megan had hij echter gehoopt dat zijn zoon daar beter toe in staat was dan hijzelf.

Hoe dan ook, hij zou Connor dit niet laten verpesten. Hij was zo gelukkig met deze tweede kans voor Megan en hemzelf. Als zij niet in staat zou zijn om Connor van gedachten te laten veranderen, dan zou hij het zelf doen. De familie O'Brien zou het nieuwe jaar vieren met een bruiloft. Daar ging hij persoonlijk voor zorgen.